

DIRECTOR:

Dr. AUGUSTIN POPA

DIRECȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
AJ—JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
:: :: invoieală :: ::

REDACTOR:

Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an 200 Lei
Pe 6 luni 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foaie bisericească-politică— Apare în fiecare Sâmbătă

Hristos se naște...

In cuprinsul hotarelor întregite, pacea își găsește sălaș în sufletele sbuciumate de necazuri, în zădărnici și uri. Când colinzile duioase încep să sune din gurile transfigurațiilor copii și se pro-
văd armonios din casă 'n casă, necazurile se
uită, vrăjmășiile se uită și urile dispar. Sfânta
Noapte luminată de așternutul nesfârșit și alb al
ceții descreștește frunțile, înseninează gândurile
și face să ne îndreptăm gândul spre rosturi
frumoase și mai alese decât cele ale vieții
toate zilele. Marea taină a nașterii Celui fără
început și a răscumpărării ne împrejmuiește și
ne stăpânește de o clipă cel puțin pe ființa noastră.

Cât e de sublimă această clipă de recule-
re, clipă a odihnei, a liniștei binefăcătoare,
stării tuturor gândurilor ce ne apasă și ne
urăsc?! Da, pentru că multe și grele sunt gân-
durile ce ne frământă și grijile ce ne apasă. —
Viața unei nebulii satanice bătute dincolo de
grădina noastră răsăritene, nebulie cruntă ce dă-
ră tot, îndobitocind zeci de milioane de se-
nile. Desechilibrul economiei mondiale s'gduie de
parte întreaga așezare a civilizației contim-
porane, s'gduie ce se resimte dureros și înăun-
tărilor hotarelor. Acasă sărăcia, neomenia, zavistia,
delegarea și răboiera fratricidă arată ten-
dențe tot mai fățișe de anarhizare a vieții indi-
viduale și publice.

Cum am ajuns aici? — Omenirii i-s'a părut
credința este ceva secundar și fără interes
în viața omului; umanitatea s'a lăsat convinsă în-
treg cu încetul că una este credința și alta este
viața, că fără nici un inconvenient viața indivi-
duală și colectivă se poate lipsi de baza solidă a
credinței, că armonia sublimă a religiei se poate
face și fără nici o pierdere simțitoare, cu sisteme
filozofice și științifice, sau chiar cu golul spiritual
materialismului. — Iar când totul a dat greș,
când totul se nărue — pentru că s'a clădit pe
șălbăci — și catastrofa pare inevitabilă,
umiliți, neputincioși și cu mâinile încruciate
așteptând salvarea în pragul catastrofei doar
prin miracol.

Unde este însă mântuirea? Astăzi mai mult
decât când datori suntem să strigăm adevărul:
prin care trecem nu este de ordin mate-
rial, de ordin moral; nu este alt mântu-
itor decât Isus Hristos, nu este altă mân-
tuire decât urmarea Evangheliei Sale.
Anarhia, desechilibrul economic, răsvră-
nirea și desăgărea socială nu pot fi eliminate
decât prin desăvârșita armonie
a vieții, învățătura lui Isus Hristos.

Când prăznuim Nașterea Mântuitorului și
când de o clipă ni-se sălăduiește în suflete, să
nu uităm vîna mare a omenirii de a se fi înde-
lăcit de Dumnezeu. Dacă deci ne iubim cu ade-
vărat și țara, să potrivim viața noastră
la învățătura lui Hristos, să facem din Evangelia
noastră temelie a patriei noastre! — România
nu va putea pe această temelie va înfrunta toate
pericolele.

Dr. Valeriu Pop, preș. AGRU-lui.

Pacea care ne trebuie

Ceasuri de reculegere — Lumina întru întunec. — Isvorul tăma-
duirilor: rugăciunea stăruitoare

de Dr. IOAN BĂLAN

Zilele de sărbătoare sunt momentele cele
mai prielnice de meditație. Gerul iernii pare că,
de astă dată, anume a venit ca să ne ajute să
putem cumpăni cu sânge rece lucrurile cari ne
preocupă mai deaproape. Lipsa de alte treburi
din aceste zile e o bună predispoziție pentru o
ocupație spirituală bucurătoare, și în același timp
foarte serioasă; doar nimeni nu poate sta ne-
păsător în fața crizei grozave ce bătutue atât
în familia lui mai restrânsă, cât și în familia
noastră cea mare, care se cheamă patrie.

Înainte de nașterea Mântuitorului avut-a
lumea gânditori, mulți și foarte adânci, ale căror
scrieri și astăzi impun minților luminate. Fost-
au legiuitori însemnați, încât principiile lor nici
după mii de ani nu și-au pierdut din vlagă.
Avut-au unele țări slujbași așa de pricepuți, de
harnici și de cinștiți, cum, parcă, nici în vis nu
se mai ivesc. Iar de generali și comandanți
vestiți, pline sunt istoriile popoarelor.

Și toți aceștia, deși erau în număr așa de
frumos și la Greci, și la Romani, n'au putut să
aducă omului îndestulare, nici țării să le dă-
ruiască pace statornică.

Intocmai cum pământul, crăpat de arșița
soarelui, își deschide pieptul ca să primească
ploaia răcoritoare și dătătoare de belșug: tot
așa și gânditorii cei mari, preocupați de soarta
neamurilor, așteptau de sus pe mântuitorul care
să aducă fericirea.

Dumnezeu, care l-a făcut pe om, l-a lăsat
câtăva vreme să umble în voia lui, ca să vadă
cât poate omul truș și păcătos. Când însă
oamenii și-au ridicat ochii spre cer, Dumnezeu
le-a ascultat cererea și le-a trimis pe Mântui-
torul așteptat, care nu numai că i-a scos din
mizeria momentului, ci le-a mai adus și o pace,
și o îndestulare, pe care lumea întreagă, ori câtă
trudă ar pune, nu e în stare să o procure nici
decum.

Ingerii, cari au fost trimiși ca să vestească
mai înainte venirea Mântuitorului, au cântat în
auzul celor trezi: „Mărire întru cele de sus lui
Dumnezeu și pe pământ pace între oameni“.
Graiul lor vrea să zică: „Nu va fi pace și în-
destulare între oameni decât dacă ei vor da lui
Dumnezeu mărirea cuvenită, cinstindu-L și ascultându-L
ca pe ființa cea mai înaltă, care în
același timp e făcătorul și fericitorul lor.“

Cu vremea, pacea fericitoare din nou a
dispărut, căci oamenii și-au uitat de Dumnezeu
și nu mai țin seamă de El. O țară așa bogată
ca România, cu un popor așa de harnic și cu-
minte, trece prin o criză care varsă desnađejde
în sufletele mulțimii. Evident, că după un răz-
boiu așa de crâncen, țara nu se poate restabili

imediat. Dar dela războiu au trecut mulți ani.
Guverne și parlament tot discută și țin la con-
ferențe fără să fie în stare să reducă măcar
prețul unui ac. Bietul ce țaran, care formează
țara și poartă greutățile cele mai mari, într'a-
devăr nu știe ce să mai facă.

Și în această vreme, când satul arde, baba
se pieptenă. E o adevărată rușine, că unii deputați
și senatori, cari zilnic ridică din cassa țării
sute de mii, se adună uneori ca să-și arunce
vorbele cele mai triviale ori să facă exerciții
de oratorie din cari țara, care numai Dumnezeu
știe cum îi plătește, chiar pentru ședințele multe
la cari nu iau parte, nu are nici cel mai mic
folos.

Poporul românesc n'a avut noroc de o
educație temeinică religioasă. Grecii și Bulgarii,
cari au influențat sufletul lui, ori ne-au stors
pământul, ori au făcut sufletul nesimțitor față
de chestiunile spirituale. Cei cari au plecat în
Apus pentru studii, lipsindu-le temelie sufle-
tească, au căutat acolo numai ceace a putut
să le satisfacă ambiția lor personală; și, onoare
rarilor excepțiuni, cei mai mulți s'au întors
acasă fără suflet. Scopul lor e să-și asigure o
bună existență, cu orice mijloace.

Și astfel de oameni, oricât ar fi ei de is-
cusiți, nu pot face mai mult decât au săvârșit
oamenii mari ai Grecilor și Romanilor, cari și
după mii de ani sunt ținuți în mare cinste.

Ne trebuie la cârma țării oameni cu frica
lui Dumnezeu, cari să fie creștini de frunte, îm-
plinind cu drag poruncile lui Dumnezeu și ale
bisericii. Acestora le va face și Dumnezeu pe
plac și le va sta într'ajutor ca să ne asigure
pacea și fericirea, pe care a hărăzit-o Dumnezeu
acestui popor bun.

De aceea, în sărbătorile Crăciunului, când
biserica ne amintește nașterea Mântuitorului, să
nu uităm să facem rugăciuni pentru cei din
fruntea țării și pentru toți cari prin slujba lor
sunt datori să muncească pentru binele acestui
popor. Să cerem dela Dumnezeu să-i facă oa-
meni de convingere creștină, cari să meargă la
biserica nu numai la Te Deum-urile de sub
ministeriatul lor, ci în fiecare duminică și săr-
bătoare, și să se spovedească (mai vârtos să
nu uite de această poruncă!). Iubind ei pe Dum-
nezeu și făcându-l pe plac, îi va iubi și Dum-
nezeu pe ei, le va asculta rugăciunea și îi va
seconda în munca pe care o vor depune în
serviciul țării.

Când și cei din fruntea țării vor da mărirea
lui Dumnezeu, pe pământul românesc se va
pogori pacea și fericirea.

Pastorale arhieresti

I.

Din pastorala de Crăciun a Inalt Preasfințitului pâr. mitropolit Vasile

După ce prezintă în graiurile Scripturii icoana de lumină a Nounăscutului, I. P. S. Sa, răzimat pe rânduliala de slujbă a Bisericii, reliefează însemnătatea și învățămintele praznicului Nașterii, precum urmează:

„Iubiți Credincioși! Nu mă încumet să vă talmăcesc eu însemnătatea sărbătorii de astăzi. Las să v'o spună Biserica.

Biserica, voind să ne arete mărima tainei celei din veac ascunse și de îngeri negrăite a Intrupării Fiului lui Dumnezeu, încă din ajun ne pune înaintea ochilor minunile, petrecute la Nașterea Mântuitorului.

Astfel, Evanghelia dela ceasul dintâi ne arată zămislirea Domnului Hristos din Spirit Sfânt, și că Fiul, care avea să se nască, se va chema Isus, fiindcă „acesta va mântui pe poporul Său de păcatele lor“. (Mat. 1, 18 și urm.).

În Evanghelia dela ceasul al treilea, Biserica ne prezintă pe păstorii, cari erau în preajma peșterii, în care se născuse Domnul, și cari auziseră dela inger că, astăzi s'a născut, „Mântuitor, care este Hristos Domnul“. Tot în Evanghelia aceasta ni-se înfățișază ceata îngerească „lăudând pe Dumnezeu și zicând: Mărire lui Dumnezeu întru cei de sus, și pe pământ pace, între oameni bună voire“. (Luca 2, 1).

În Evanghelia dela ceasul al șaselea, vedem pe magii dela Răsărit, alergând din țări depărtate, povățuți de o stea minunată, ca să se închine noului născut împărat al Iudeilor, aducându-i Lui aur și tămâie și smirnă“. (Marcu 2, 1).

În Evanghelia dela ceasul al nouălea, ne întâlnim cu ingerul, care se arată sfântului Iosif în vis, spunându-i să ia pruncul și pe mama lui și să fugă în Egipt. (Mat. 2, 18 și urm.).

Slobozită apoi de legătura cuvintelor

Evangheliei, din cari nimica nu se poate șterge și la cari nimica nu se poate adăoga, Biserica, ca să-și exprime simțămintele sale, față de Nașterea Domnului, aproape că nici nu știe pe care minune s'o scoată mai mult la iveală și pe care s'o preamărească mai tare.

În troparul Sărbătorii, Biserica, dând mărire Domnului Hristos, preamărește nașterea Lui, pentru că El, prin nașterea Sa, a răsărit lumii lumina cunoștinței de Dumnezeu, prin care noi și Magii dela Răsărit ne-am învrednicit să vedem în pruncul înfășat în iesle, nu pe un prunc oarecare, ci pe Dumnezeu, care s'a intrupat, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire.

În condacul praznicului de astăzi, apoi Biserica intră în înșasă taina Intrupării Domnului. Fiind Domnul Hristos Dumnezeu adevărat și om adevărat, sau fiind în El o singură față, și anume o persoană dumnezească, dar în două firi, adică în firea Lui dumnezească, și în firea Lui omenească, Biserica propoveduește comunicarea însușirilor. Ea atribuie lui Dumnezeu celui veșnic însușirile pruncului celui născut astăzi, și pruncului născut astăzi îi atribuie veșnicia lui Dumnezeu. Ne spune apoi, că făptura a născut pe Creatorul Său și că pământul, cel mărginit, a cuprins pe Cel nemărginit, dând locaș celui neapropiat, într'o peșteră părăsită. Fecioara astăzi, zice Biserica, pe cel mai pe sus de ființă îl naște, și pământul îi aduce Celui neapropiat o peșteră. Ingerii cu păstorii măresc și Magii cu steaua călătoresc: căci Dumnezeu cel mai înainte de veci s'a născut, pentru noi, în formă de prunc tinăr.

Ajungând apoi la Catavasii, Biserica dă frâu liber bucuriei sale.

În cântarea cea dintâi, ea, copleșită de bucurie, pare că nici nu-și poate spune simțămintele, de cari e stăpânită. I-se întâmplă și ei cecece se întâmplă tuturor, când sunt cuprinși de o bucurie prea mare. Le stă par'că graiul. De aceea Biserica folosește propoziții

scurte. „Hristos se naște, zice ea, întâmpinați-l Hristos a venit pe pământ voi înălțați-vă dela pământ și dela lucrurile pământești. Pentru aceste mile ale lui Hristos, cântați Domnului tot pământul și lăudați-l pe El cu veselie, ca s'a preamărit“.

Și, după ce Biserica ne îndemnează, în cântarea întâia, să cântăm Domnului și să-lăudăm cu veselie, ea revine din nou, în cântarea a treia, la taina Intrupării Domnului și ne învață că, Fiul lui Dumnezeu, care se născuse din Tatăl, mai înainte de toți vecii, și care primise dela Tatăl întreagă natura dumnezească — fără ca, prin aceasta, dumnezeirea Tatălui să fi suferit ceva schimbare — acelaș Fiul al lui Dumnezeu astăzi s'a făcut om, din Preacurata Fecioară, dar fără sământă bărbătească, fiind trupul lui Hristos format chiar de Spiritul Sfânt. „Fiului celui mai înainte de veci, cântă Biserica, născut din Tatăl fără stricăciune, și mai pe urmă din Fecioara intrupat, fără sământă, lui Hristos Dumnezeu să-i strigăm... sfânt ești Doamne“.

Și, ca să nu creadă cineva, că Intruparea Domnului s'ar fi făcut numai la întâmplare fără să fi fost ea hotărâtă din veci, și, fără să fi fost ea prevestită în Testamentul vechi, aceeaș Biserica ne spune, în cântarea a patra dela Catavasii, că prorocia lui Isaia (11, 1 și 2 și 10) despre surcelul și floarea, cari aveau să iasă din rădăcina lui Iesse — care fusese tatăl profetului și împăratului David — se referiau la Hristos. Isaia prorocise, adică cumcă: „Va ieși toiag din rădăcina lui Iesse și floare din rădăcina lui se va înălța. Și odihni peste Dânsul Spiritul lui Dumnezeu Spiritul înțelepciunii și al înțelegerii, Spiritul sfatului și al puterii, Spiritul cunoștinței și bunei credințe... Și va fi în ziua aceea rădăcina lui Iesse și celce se va scula să stăpânească neamurile: spre dânsul neamuri vor spera și va fi odihna lui cinste“. Iar Biserica, ca să ne arete, că prorocia aceasta s'implinire în Nașterea Domnului Hristos, cântă, în cântarea a patra: „Toiag din rădăcina lui Iesse și floare dintr'insul, Hristos din Fecioară ai odrăslit... Venit-ai intrupându-Te din cea neispitită de bărbat, cel f

□ □ Foiața „Unirii“ □ □

In noaptea cea sfântă

— Icoane din vremi ce-au trecut —

de Ion Rinea.

Discul soarelui, care înviorase preste zi cu razele sale calde de câteva ore vâile, câmpiile și colinele Iudeii înfiorate de răceala nopții trecute, își trimetea acum din dosul colinelor înfundate în zarea apusului ultimele sale raze albe și reci, prevestind tuturor că nu peste mult își lasă împărăția sa întunerecului și frigului. Un vânt rece și pătruuzător se așternu dealungul drumului ce cobora, pe sub poalele munților Iudeii, din Ierusalim spre Betleem și lovi fără milă pe ultimii călători întârziți pe acest drum: un bătrân cu înfățișarea din vechile timpuri ale prorocilor, ducând de căpăstru un asin, pe care ședea învaluită o femeie.

Vântul tăios sili femeea să-și strângă mai bine haina săracăcioasă în jurul capului.

— Să mergem mai repede, ca să ajungem din vreme în Betleem, căci vântul e rece și se întunecă, iar noi suntem fără adăpost în acest oraș strein și simt că vremea mi se apropie...

Glasul blând al femeii trezi pe bătrân din gândurile lui în cari părea cufundat cu totul și, învăluind cu o privire îndurerată femeea ce ședea pe asin, își îndemnează animalul să-și iuțească

pasul. Dar cu cât se apropiau mai repede de orașul ale cărui linii spălătăcite se desemnau tot mai bine, gândul, ce-l frământase mai înainte pe bătrân, acum îl chinuia tot mai mult.

— Unde vom găsi oare — se întreba el neliniștit — un adăpost în noaptea aceasta aici, în acest oraș strein? Unde să mă îndrept? Numai de ea mi-e milă!

Ziua se amesteca cu noaptea când intrașeră în orașelul aproape pustiu.

Cu sufletul plin de îndoială bătrânul lăsă asinul la poarta unei case mari și intră. Indată își dete seama că aceasta-i o casă de oaspeți.

— Ce dorești omule? — îl întrebă indată un om de al căsii, pe un ton neprietenos, măsurându-l din creștet până în tălpi.

— Cer un mic loc de adăpost în noaptea aceasta pentru soția mea, care...

— Toate locurile mai ieftine, ce le avem sunt ocupate — îi tăie repede vorba omul căsii — iar o chilie mai bună, pe cum te arată haina, nu ești în stare să plătești...

Îndurerat ieși bătrânul și luându-și asinul merse mai departe, neștiind unde se mai întrebe. Auzind vorbe într'o curte își îndreaptă pașii șovăitori într'acolo. Intrase în curtea unui om cu stare bună.

— Sunt om strein în Betleem și caut un adăpost preste noapte pentru soția mea, căreia i-s'a apropiat vremea să nască — zise el rugător uneia dintre servitoarele ce-i ieșise înainte.

Servitoarea, vădit mișcată de aceste cu-

vinte, intră în casă și peste câteva clipe întoarse.

— Stăpânul v'ar fi adăpostit bucurios casa lui — îi zise servitoarea cu milă — tocmai acuma nu poate, căci chiar astăzi a dus în Ierusalim și pus înaintea Domnului biserică copilul său, care a împlinit 40 de zile. Cu acest prilej de bucurie are mulți oaspeți invitați și-i pare rău că nu vă poate ajuta.

Izbîit de acest refuz neașteptat, zdrobit îndreptă pașii spre poartă. Zgomotul asurzător al unei petreceri vesele, din care se deslușea melodia unei cântări acompaniafă de acordul dulci ale unei harfe, răsunară în afară pe o întredeschisă și loviră urechile bătrânului toc în momentul, când acesta eși pe poartă, în aceea clipă, însă, zgomotul viu al petrecerii din casă fu deodată înecat de zăngănitul strident al melor unei cohorte auxiliare, ce sosise din Ierusalim în vederea menținerii ordinei în sărbătorile recensământului.

— Semn rău e acesta — zise servitoarea cătră celelalte servitoare — și am o presimțire ce nu mă înșeală, că, plângere, tânguire și plîns mult va umplea odată casa aceasta fără nici o mângăere. Chiar pentru bucuria ce o au astăzi pentru copilul lor, stăpânii noștri trebuiau să adăpostească sub acoperișul casei lor și sărma femeie, ce își așteaptă ceasul durerilor.

Voia bună de adineaori peri ca prin farmec Presentimentul sinistru se lăsase și pe sufletul celorlalte servitoare și privirile lor se îndreptau

aterie și Dumnezeu; mărirea puterii Tale
oamne“...

În sfârșit, în cântarea a noua, Biserica re-
tă din nou unitatea persoanei în Domnul
ristos și dualitatea naturii Lui, în urma că-
ra, despre Mântuitorul se pot spune lucruri,
aparență contradictorii. Aname: că cerul, în
re locuște Dumnezeu, s'a prefăcut într'o
asteră; că Scannul de Heruvimi, pe care
de Dumnezeu s'a preschimbat în Preacurata
Fecioară Maria, în care de asemenea a șezut
Dumnezeu-Omul. Iară ieslea din Viflaim, cea
tă de strămtă, a putut să cuprindă pe cel
neîncăput, pe care nu-l pot cuprinde cerul și
mântul. „Taină străină văz și minunată;
fiind, peștera; scaun de Heruvimi: Fe-
ciora; ieslea: locaș, întru carele s'a culcat,
neîncăput, Hristos Dumnezeu“.

Ziua Nașterii fiind zi de bucurie, să ne
dicăm sufletele la celea cerești și să cântăm
Domnului, căci cu mărirea s'a preamărit.

II.

Alte Prăsfînțitul Valeriu al Orăzii arată calea adevăratei bucurii: Sf. împărășanie

Pentruca bucuria noastră să fie curată și
meroditoare, trebuie să se întemeieze pe ace-
și motive, ca a Mântuitorului, pilda căruia
este normativul nostru. Și vom ajunge aci eu-
necându-ne cu toată frica lui Dumnezeu, cu
credință și cu iubire. Prin urmare:

„În ziua aceasta a sărbătorii nașterii
Domnului să nu fie bucuria noastră pentru
arurile ce le primim, nici pentru mâncările
beuturile ce le gustăm, ci pentru dragostea
ni-o arată Isus prin nașterea sa luând
up omenesc, ca să se poată jertfi pentru
noi spre a ne mântui și pentru hotărârea
naștră de a-L iubi pe Isus și de a-i da Lui
prima noastră. Ispitele lumii acesteia și ale
avolului sunt mari și multe și aceasta a
lut-o Isus, dreptacea înainte de a pătimi și
se înălța la ceriu, ne-a lăsat o armă prin
are le putem învinge toate. „Luând pâine
multumind a frânt și le-a dat Apostolilor zi-
ând: Acesta este trupul meu, carele se dă
pentru voi; aceasta să o faceți pentru pome-

nirea mea. Așisderea a luat și paharul după
cină zicând: Acest pahar este legea nouă întru
sângele meu, carele se varsă pentru voi“.
(Luc. 22, 19—20).

Și deatunci vedem că până azi în fie-
care ziuă la Sf. Liturghie Isus se naște din
nou și din nou, pentru noi, ca să se poată
jertfi pentru mântuirea noastră. După cum ne
spun Faptele Apostolilor (II, 46—47), creștinii
„în toate zilele petrecând cu toții dimpreună
cu un cuget în biserică și frângând prin case
pâine, primeau hrana întru bucuria și cură-
țenia inimii, laudând pe Dumnezeu și fiind
iubiți de tot poporul“ și azi, dacă luăm toate
biseriilor catolice de pe întreg rotogolul pă-
mântului, nu există ceas, nici chiar minută, în
care pe vr'un altar să nu se aducă sfânta
jertfă a sfintei Liturghii și ca mii și mii de
credincioși să nu se împărășească prin sf.
Cuminecătura de trupul și sângele Dlui nostru
Isus Christos. Să ne alăturăm și noi acestori
mii de credincioși și să ne împărășim zilnic
de sfânta Cuminecătura; fiindcă precum trupul
nu poate trăi și vestejește fără de a se îm-
părăși de sfânta Cuminecătura. Deacea se
roagă psalmistul: „Ori în ce zi te voi chema,
de grab să mă auzi, că s'au stins ca fumul
zilele mele și oasele mele ca uscăciunea s'au
uscat. Pălit am fost ca iarba și s'a uscat inima
mea; că mi-am uitat a mânca pâinea mea“
(Ps. 101, 3—5). „Gătiti-ai înaintea mea masă
împotriva celor ce mă necăjesc“. (Ps. 22, 6).

E drept că porunca bisericii ne obligă să
ne împărășim odată la an, la Paști, dar nu zice
că numai odată la an, ci barem odată la an,
așa că acel creștin care nu se cuminecă cel
puțin odată la an, pe lângă celelalte păcate
face un nou păcat de moarte, călcând aceasta
poruncă. Isus însă ne învață în rugăciunea
Domnului să cerem: „Pâinea noastră cea de
toate zilele dă ni-o nouă astăzi“. Sub cuvintele
„pâinea noastră“ nu putem înțelege pâinea
ce o mâncăm pentru nutrirea trupului no-
stru, fiindcă aceasta nu e numai a noastră
a creștinilor, ci e a tuturor oamenilor și
a păgânilor și a necredincioșilor. Pâinea acea-
sta o mănă chiar și câinii și alte animale. Pâi-
nea noastră, a acelora cari în Christos ne-am

botezat și în Christos ne-am îmbrăcat, este
sfânta Cuminecătura, adică adevăratul trup
al Domnului nostru Christos. Insuși Mântuitorul
ni-o spune aceasta respicat zicând: „Amin
Amin zic vouă, acela ce crede întru mine are
viața de veci. Eu sunt pâinea vieții. Părinții
voștri au mâncat mană în pustie și a murit.
Aceasta este pâinea, care pogoară din cer, ca
eel ce va mânca din ea să nu moară. Eu sunt
pâinea cea vie, care s'a pogorât din cer; de
va mânca cineva din pâinea aceasta, va trăi
în veci; și pâinea care o voiu da eu, trupul
meu este, pe care îl voiu da pentru viața
lumii. Deci se priceau între sine Ildovii, zi-
când: Cum poate acesta să-și dea nouă trupul
să-l mâncăm? zis-a lor Isus: Amin Amin zic
vouă, de nu veți mânca trupul fiului omului
și de nu veți bea sângele lui, nu veți avea
viață întru voi.“ (Io. 6, 47 urm.)

Aceasta pâine o cerem zicând zilnic ru-
găciunea Domnului: „Tatăl nostru“. De acea
zice Sfântului Ambroziu: (C. V. De Sacramento
c. 4) „Dacă pâinea noastră e de toate zilele,
de ce vrei s'o primești numai odată la an?“.

Dacă ne vom cumineca des și vom câș-
tiga și pe alții pentru aceasta, va dispărea
dintre noi toată răutatea, vom trăi cu toții ca
frați adevărați, în pace și iubire.

III.

Prăsfînțitul Iuliu al Clujului își îndeamnă credincioșii să pășască pe căile ce duc la izvoarele vieții

Măneacă din cântarea îngerească: „Mărirea
întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ
pace între oamenii de bunăvoință“. Aruncă o
privire asupra pierzării neamului omenesc prin
păcat, pierzare din carea ne ridicăm prin
Fiul Fecioarei de care se cade să ne apropiem
cu credință. Apoi continuă:

„Lumea întregă se oprește o clipă la
praznicul luminat al Nașterii Domnului și
gândul tuturor se îndreaptă spre ieslea din
Viflaim. Dar nu toți adâncesc taina praznicului,
nu toți împărășesc darul. Nu toți se luminează
cu lumina cea adevărată, care este cuvântul
Domnului, nu toți se împunernicesc cu puterea

ine de milă spre poarta, prin care ieșise
t rânul.

Se întunecase, era o noapte fără stele, dar
sufletul bătrânului se cobori un întunec mai
mplinit ca cel din afară, întunecul sfâșietoare
reri că Maria va rămânea în noaptea aceasta
ră, în întunecul și frigul unei nopți de iarnă.
gândul acesta grozav îl mâna spre porțile unei
sute mai modeste, cugetând în sine că la oa-
nenii mai săraci va găsi inimi mai înțelegătoare
mai miloase. Dă să deschidă, dar poarta era
ncuiată. La zgomotul ce-l făcuse, un dulău mare
e repezi turbat să rupă pe cel ce ar încerca
să intre.

Sufletul îi era acum pustiu și inima împie-
rită. Mergea încet înainte, fără să se mai poată
gândi, ce va face. Deodată observă că a ajuns
marginea orașului și că s'a înoptat de tot.
e desmeteci, dar gândul că Maria va rămâne
noaptea aceasta afară, îl înfiora și cutremura
toată ființa lui.

— Nu, aceasta nu se va întâmpla, căci e
neputință ca ea să nască afară, în întunecul
frigul iernii. — Dumnezeu părinților noștri,
du-ți aminte de noi și nu ne părăsi — zise în
e și intră în ultima casă a orașului. Din prid-
rul larg deschise cu înfrigurare cea dintâi ușe
o găsi.

În o odăiță luminată de un candelabru cu
te brațe, privirile întrebătoare alor trei rabbi,
ședeau la o masă cu sulurile legii desfășu-
te, — se îndreptară deodată spre noul sosit.

Uimit preste măsură, bătrânul în primul moment
de reculegere voi să se retragă.

— Ce dorești omule? îl întrebă deodată
unul dintre știutorii legii.

— Iertare, înțelepți învățători ai legii, Dom-
nul vede că, în căutarea unui sălaș preste noapte,
m'am rătăcit în casa voastră — îngâna el și
ieși. În întunecul și răcoarea pridvorului înțe-
lese că acum ultima nădejde i-s'a spulberat. Se
simți doborât de nemărginită durere, ce îl co-
pleșise acum. Un suspin adânc îi îneca pieptul
și două lacrimi mari îi izvorâră din ochi, când
se gândi că Maria îl așteaptă afară în frig și în
întunec. Și durerea îl înlemni pe loc...

— Asupritorii noștri romani, au trimis
astăzi o cohortă de legionari în Betleem să înă-
bușe orice revoltă s'ar ivi cu prilejul recensă-
mântului prescris de Chesarul August.

— Urgisit este înaintea Domnului recen-
sământul făcut din trufie. Pedepsit-a crunt întreg
Israelul pentru recensământul lui David, vărsa-va
și acum mânia sa asupra celor ce-l fac. Adu-
ce-și-va aminte de juruințele sale și va scoate
poporul său din mâinile vrăjmașilor.

— Pierdut-a Iuda sceptra, căci Irod Idu-
meul ne st'pânește: acesta e semnul timpului
că alesul Domnului vine să ne mântuiască de
vrăjmașii noștri. A sosit timpul.

— În Betleem Iudeii se va ivi Mântuitorul,
din casa lui David. Peștera Betleemului e măr-
turie că aici s'a născut și aici, pe câmpul Betlee-
mului, și-a păstorit turmele în zilele tinereții sale..

La auzul acestor cuvinte ale știutorilor legii
raza unei calde și luminoase credințe învălui
deodată sufletul sbuciumat al bătrânului. Se
simțea acum alt om, căci credea. Eși în stradă.
Mirat băgă de seamă că frigul de mai înainte a
pierdut din putere și că miile de candelă aprinse
în înălțimile tării cern o lumină blândă și dulce
asupra pământului, așa cum nu mai văzuse
niciodată: flacăra interioară a credinței încălzea
și lumina acum totul în jurul lui.

— Vom avea adăpost în noaptea aceasta,
căci nu suntem streini în cetatea străbunului
nostru, a lui David — îi spunea un glas lăuntric.
Un om trecu pe lângă el îndreptându-se
spre marginea orașului.

— Om bun — îl agrăi el — spune-mi
unde voiu putea găsi adăpost preste noapte
pentru mine și soția mea?

— Eu te-ași găzdui bucuros în casa mea,
streine, — îi răspunse cu multă bunăvoință ne-
cunoscutul — dar nu pot, căci eu n'am casă.
Sunt păstor, trăesc sub cerul lui Dumnezeu și
dorm lângă turmele afară. Acum vin dela Ieru-
salim, unde am dăruit Domnului cel dintâi miel
al turmelor mele, și mă reîntorc la ai mei. Apoi
după o clipă de tăcere reluă: Dacă nu găsești
în oraș sălaș și dacă nu pregești, veniți și vă
odihniți la noapte în peștera aceea, în care și-a
adăpostit turmele pe vremuri rele alesul Dom-
nului David și unde mă retrag și eu când
timpul e urât.

Fața bătrânului se iluminase de focul cre-

dumnezeiască de a fi fii ai lui Dumnezeu. „Eu am venit, ca viața să aibă și din prisosință să aibă“, zice Domnul. Câți se adapă la izvorul vieții în praznicul nașterii Domnului, câți se împărtășesc cu sfintele Taine ale Domnului, câți se renasc prin aceasta la nouă viață, la viața darului? Praznicul nostru să fie praznic sufletesc, praznic dumnezeiesc. Praznicul vieții fiilor lui Dumnezeu. Un val de nouă viață creștinească, adevărat creștinească, trebuie să fișnească din prăznuirea Nașterii Domnului coborât din Ceru, ca să dea viață lumii. O nouă viață în sufletul tineretului, izbit totdeauna și mai ales astăzi de primejdiile valuri ale ispitelor acestui veac rău și păcătos. O viață nouă în sinul familiilor, roase la temelie de necredință. O nouă viață creștinească să străbată toate așezările societății și ale Statului.

Cu sufletul adânc îndurerat privim stăpânirea întunecului în sufletele oamenilor. Pizma și ura străbate gândurile, cuvântările și faptele multora. În fața împerechierilor și desbinărilor între frați, în fața vrăjmașiiilor păgâne a fiilor aceluiaș neam și aceiași țări, care are lipsă de lucrarea înfrățită a tuturor, în vremile grele prin cari trecem, mărturisim plângând cu sufletul: aceasta-i puterea întunecului. Lumina darului dumnezeiesc s'a întunecat, dacă nu s'a stâns cu desăvârșire, dragostea creștinească s'a răcit, pustiirea întunecului păgânesc se lățește tot mai mult. Unde este pecetea creștinească a sufletului întru care suntem recunoscuți de urmașii lui Hristos? Întru aceasta va cunoaște lumea, că sunteți urmașii mei dacă veți avea dragoste întru voi“. Judecați voi înșivă, Venerați Frați și preaiubiți fii, oare dragostea creștinească stăpânește azi sufletul oamenilor, care în acelaș sat, pentru lucruri de nimica, pentru că sunt trecătoare și peritoare, se urăsc până la moarte Fiul lui Dumnezeu a venit în lume să adune într'una la sînurile Tatălui pe cei rătăciți și să înfrățescă pe toți fiii lui Dumnezeu. A venit să doboare toate zidurile de despărțire între oameni, ridicate de ura și de pizma sufletului întunecat, și să adune pe toți întru aceeași dragoste creștinească. Viața nouă ne

aduce Domnul, viața păcii Sale, întru dragoste de frați.

Această viață ne-o îmbie, viață din prisosință. „Eu am venit, ca viața să aibă și din prisosință să aibă. „Să ne apropiem și să sorbim din izvoarele vieții cu toții.

Indreptați pașii pruncilor voștri spre aceste izvoare, pentru a lua din pruncie apa vie a darului pruncului Isus, pe care să-L îndrăgească cu sufletul lor de copil, pentru că Domnul viața întregă mult i-a iubit și îi iubește în toată veșnicia, pe ei cu deosebire. La aceste izvoare să-și stâmpere setea sufletului tineretului, nădejdea viitorului, pe care îl cerșim dela Domnului mai luminat și mai fericit. La altarele Domnului din Tainele de viață dătătoare să iea putere de viață familiile, învâind puterile sufletului creștinesc, pentru așezarea pe temelii nestricăcioase a vieții casnice. De aici, dela vatra creștinească, să pornească valuri noi de sănătate creștinească în ființa neamului, în viața Țării întregi, scumpă sufletului nostru“.

Numai purcezând așa ne vom renaște se va reîncreștina lumea noastră și pacea Domnului va fi cu noi.

IV.

Preasfințitul Alexandru al Lugojului tâlcuiește cuvântul: Că s'au arătat darul lui Dumnezeu cel mântuitor tuturor oamenilor...

Insistă asupra bunătății lui Dumnezeu arătată în natură, în poruncile sale, în soarta oamenilor, în graiul prorocilor, în întruparea Fiului său și în prelungirea acestei întrupări: Biserica Romei, ca s'ajungă la concluzia: Să-L iubim din tot sufletul! Dar cum avem să-L iubim? Iată cum:

„Trebue să lăpădăm necurăția și poftele lumii acesteia. De câte ori se deșteaptă în noi o poftă ce-i împotriva voinței lui Dumnezeu, de atâtea ori să facem cu hotărâre vajnică cece vrea Tatăl cel ceresc și nu cece cere pofta simțurilor; trebue să lucrăm ca și când n'am fi resimțit nici o poftă rea. Vrei să devii fericit prin Hristos? Trebuie să lepezi toate poftele tale păcătoase, așa cum a lepădat Hristos foamea când ispitit a fost de Sa-

tana la facerea pâinilor din pietri. Te simțai mântuit spre pofta trupului, spre răzburare spre câștig nedrept, spre batjocorirea sau ocă rărea aproapelui tău, spre lăudăroșie sau făloșie? Ține-te strâns de Isus Hristos și suferă primă cu puterea toate gândurile și pornirile necuvioase și nu te osteni în zelul de a înlătura tot ce-i rău, până atunci până când ai scuturat toate legăturile și lanțurile păcatului, până când ai devenit liber. Domnul spune: „Cel ce face păcatul este rob păcatului“ și „de aceea venit-am ca să vă slobozesc pe voi“.

Harul sau arătarea lui Isus să ne îndemne deci să trăim cu trezvie, drept și cu bunăcredință.

Să trăim cu trezvie nu numai evitând cu desăvârșire tot cece este oprit, destrăbălarea, lăcomia în mâncări, societățile rele, ci și ținând măsură sau cumpăt în tot cece ne este îngăduit. Și petrecerile sau distracțiile iertate să le potrivești după sănătatea ta, după măsura averii tale, după alcătuirea firii tale după binele aproapelui tău. Dacă un tată de familie sărac șede peste săptămână sau în fiecare duminică în cârciumă sau un altul joacă și-și petrece până noaptea târziu, sau un al treilea nu încetează de a bea până nu simte vinul, el nu mai trăește atunci cumpăt ca un creștin, ci ca un păgân desfrânat.

Să trăim cu dreptate. Aceasta însă înseamnă să trăim numai așa ca să putem sta în fața autorității; așa ceva nu înseamnă încă ceva de tot mult și spre așa ceva nici nu trebuie să fim creștini — ci înseamnă să trăim de așa, ca să putem sta în fața lui Dumnezeu. Iară drepti în fața lui Dumnezeu sunteți când urmați exact porunca naturală: „Ce ție nu-ți place altuia nu face“.

Cu bună credință să trăim mai apoi. Știm că Dumnezeu este sfânt, că urește veșnic fiecare păcat; că este drept și pedepsește fiecare rău; că este atotputernic, avându-ne cu trupul și sufletul în puterea sa; că este în tot loc de față, că pretutindeni suntem în prezența Lui. Cel ce o crede aceasta ca și creștin și se gândește mult la asta, acela se va și feri cu multă atențiune de fiecare păcat, va fi, va să zică, cu bună credință.

Deci să trăim cu trezvie sau cumpăt, cu dreptate și bună credință. Simțurile să asculte de minte și mintea de poruncile lui Dumnezeu. Omul din afară să fie condus de cel din lăuntru; iar cel din lăuntru de Isus Hristos. Și trebue să ne schimbăm în chipul acestuia încă în lumea aceasta fiind, căci groaznică a fi deșteptarea în cealaltă lume, de cumva ne-am fi schimbat aci în această lume. Când dacă ar mai fi vreme ca să putem deveni creștini după moarte, Hristos atunci nu s'ar fi scoborât ca om în lumea aceasta, ci pur și simplu ne-ar fi dat sau propovăduit învățătură Lui numai după moarte în lumea cealaltă.

Suntem creștini. Să trăim deci așa cum se cuvine creștinilor, ca și mădulare ale lui Hristos. Voi trebue să trăiți mai bine și mai sfânt decât cei mai buni și mai cinstiți păgâni sau jidovi. Acela cui Dumnezeu i-a dat cece a avut mai de preț, pe Fiul său dela acelaș cere domnul mult, dragoste mare și virtute multă. Ziua de astăzi să vă fie vouă tuturor o zi de legătură, că vreți să vă obișnuiți din nou cu încordarea tuturor puterilor voastre la cumpăt, dreptate și credință și toată virtutea.

Dacă faceți lucrul acesta vă și puteți bucura atunci de nădejdea fericită a arătării mării marelui Dumnezeu și Mântuitorului Nostru Isus Hristos. Atunci sunteți adevărate ceece vă numiți: creștini. Atunci vi se potrivește și vouă cecece au cântat îngerii la nașterea Lui Hristos: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oamenii de bunăînvoire“.

dinții interioare, la cuvinte le păstorului, și zise:

— Peștera străbunului nostru David mie-măi scumpă decât toate chiliile frumoase ale Betleemului. Acum cunosc voia Domnului, care din Nazaret ne-a chemat aici. Domnul te-a trimis pe tine în calea mea să ne călăuzești în casa părintelui nostru David. Iar tu să ști că pentru binele, ce ni-l faci acum, Domnul îți va primi jertfa, și-ți va vindeca rana cea dureroasă a inimii, pentru care ai oferit jertfa ta.

Peste puțin timp Iosif și Maria intrară în peștera Betleemului, iar călăuza lor, cu o parte din cărbunii ce-i adusesese într'o ulcică, le aprinse foc din vreascurile ce se aflau într'un unghiu și apoi s'a dus la ai săi.

...In aceeaș noapte Sfânta Fecioară a născut pe Fiul său unul născut, l-a înfășat și l-a culcat în iesle. Și iată îngerul Domnului s'a coborât, cu mărire înconjurat, la păstorii cece păzeau în noapten aceea turmele în jurul Betleemului și le-a zis: — Nu vă temeți căci vă vestesc vouă bucurie mare. Astăzi s'a născut vouă Mântuitorul. Și acest semn va fi vouă: afla-veți un prunc înfășat și culcat în iesle.

Și a zis stăpânul păstorilor către slugile sale:

— Să mergem și să vedem lucrul ce ni-l-a arătat nouă Domnul. Unicul copil al stăpânului însă, a zis tatălui său:

— Tată, și eu am auzit glasul îngerului, ce

ne-a vestit bucuria cea mare că s'a născut mântuitorul. Du-mă, deci, și pe mine ca, dacă nu-l pot vedea și eu cu ochii mei cei lipsiți de lumină, să mă închin și eu Lui.

Și tatăl înduioșat de aceste cuvinte și-a luat în brațe copilul orb din naștere, l-a sărutat prelung și au pornit cu toții către peștera lui David. Aici au aflat pe Maria, pe Iosif și pruncul culcat în iesle și i-s'au închinat Lui. Iar Maria luând pruncul în brațe și sărutându-l, l-a încălzit la sânul său. Atunci a zis copilul păstorului:

— Tată, dacă nu mi-s'a dat și mie să pot vedea pe Mântuitorul, lasă-mă, cel puțin, să-l sărut.

Și apropiindu-și tatăl copilul, acesta a sărutat cu evlovie piciorușele goale ale pruncului din brațele Mariei. În acel moment, însă, deșteptându-se pruncul și-a întins mânuța și a atins ochii copilului orb. Un mișcător strigăt de uimire și bucurie se auzi în acel moment:

— Tată și eu văd pe Mântuitorul!

Lacrimile fericirii curgeau din ochii tuturor... Și păstorii, mărind și laudând pe Dumnezeu de toate cele ce auzise și văzuse, s'au întors la turmele lor.

Cereți pretutindeni:

„UNIREA“

Episcopie română ortodoxă în America. Dorința românilor ortodocși din America de Nord, adusă la cunoștința Sf. Sinod încă în anul 1920, în sfârșit e fapt împlinit. Cel puțin așa prezintă lucrurile scrisoarea-decret a Patriarhiei Române, adresată la 1 Nov. c. părintelui Ioan Truță din Detroit Ave.

În sensul acelei hârtii guvernul Țării a făgăduit formal să treacă în buget cheltuielile necesare în vederea ridicării și susținerii episcopiei din chestie, iar Patriarhia din București o consideră de înființată principial și de fapt.

Așa stând lucrurile, se dispune, între altele: Biserica ortodoxă română din Statele Unite și Canada va forma o *Episcopie Autonomă Misionară*, ce va sta sub jurisdicțiunea Sf. Sinod al României Mari, episcopul respectiv fiind membru de drept al Sf. Sinod; parohiile se vor conduce după legea și statutul din Țară, adaptat împrejurărilor americane; afacerile episcopiei, până la venirea titularului, le va conduce o comisie provizorie, alcătuită din patru preoți și opt mireni, având îndatorirea să raporteze sf. Sinod datele necesare spre a se face un tablou exact despre starea, numărul și condițiile în cari trăiesc românii ortodocși și să țină legătura dintre parohiile de acolo sf. Sinod, care le pune în vedere tuturoara, că se va adresa tuturor eparhiilor să recomande preoți potriviți pentru rosturile nou înființatei eparhii.

În fața acestei aranjări a ortodoxiei, caută să revenim și noi, și mai cu deadinsul ca până acum, asupra mijloacelor noastre de pastorație de peste Ocean și asupra posibilităților de a ne menține prestigiul cuvenit.

In noaptea de Crăciun

Un înger a venit din cer
S'aducă vestea bună:
Azi cei de sus cu cei de jos
Se bucură împreună...
— Hristos se naște 'n Viflaim,
Viniți popoare să-l mărim;
Să-l închinăm cu dor
Și să-i cântăm în dulce cor:
Mărire ție Dumnezeu
Și Prunc mântuitor!

În iesle s'a sălășluit
Promisul Tatălui ceresc;
Păstorii-i cântă din caval
Și îngerii îl preamăresc...
— Mărire întru cei de sus
Și ție bunule Isus,
Al neamurilor bun Păstor
Și al lumii Răscumpărător...
Mărire ție Dumnezeu
Și Prunc mântuitor

N. L. Ioanăș

Pentru biserica din Zălau. La sumele frumoase, cunoscute din numărul trecut al foii noastre mai sunt a se alătura și alte noi dani marimonioase, binevenite și bine primite. Așa au mai dăruit câte 1500 Lei: Mihaiu Moș și Petre Cheregi; câte 1000 Lei: Dr. Fr. Hossu de Băsește; Dumitru Cotor; A. Punguș; Alex. Pop; Salvator Cupcea; arhiiep. Cisar; Ștefan Bog; Gligor Pop I. Vasile; Dr. Aurel Hetcou; Ioan Moldovan; banca „Casa Noastră” din Satu-mare; Colecta dela Carei. *Alte sume:* Ana Negruțiu 1050 Lei; Colecta dela Badon 1350 Lei; colecta dela Gârcei 1030 Lei; Dr. C. Gheție. colectă, 750 Lei; Elisabeta Tataj, colectă, 718, Lei Vasile Soca, 600 Lei; Sărăuad, colectă, 520 Lei. — Rugămintea veche se îndreaptă și acum, cu aceeași stăruință, către sufletele jertfelnice: dați ajutor să se poată înlăptui deplin gândul acestor frați.

Răsăritul cel de sus

Taina întrupării Domnului: taina iubirii. — S'o adâncim, ca să-l prindem învățămintele și să le trecem în faptă

de prof. DUMITRU NEDA.

Cuprinse de stântă înfiorare, prăznuiesc ceriurile și cu ele împreună tresaltă de bucurie pământul. Cetele îngerești cântă, păstorii se închină, craii dela răsărit aduc daruri scumpe Fiului ce a părăsit sinurile Părintelui și s'a sălășluit întru noi, după trup asemenea nouă făcându-se. Creștinătatea, toată, preamărește în imnuri de slavă și în viersuri de cîmvală binerăsunătoare Nașterea Sfântă, dovada iubirii vesnice în care ne-a cuprins Cel răsărit din Tatăl mai 'nainte pe veci și întromenit la plinirea vremii sorocite, — noi-anul bunătăților și isvorul viu al vieții noastre, dintru a cărui plinătate s'a împărțășit și se împărțășește toată suflarea înțelegătoare. Răsăritul cel dintru înălțime, *ανατολή ἐξ ὕψους*, ne-a cercetat ca să ne lumineze și să îndrepteze picioarele noastre în calea păcii. Să i-ne închinăm cu credință tare și cu inimă caldă, primitoare de bine.

1. Pruncușorul ce tremură de frig în peștera de lângă Viflaimul Iudei e același Fi, pe care Cel vechiu de zile l'a născut mai 'nainte de Luceafăr; e Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl și cu Spiritul sfânt. Mai 'nainte de ce ar fi fost Avram, El se bucura întru slăvile de lumină; mai 'nainte de ce Adam des-l-hesese uimit, ochii, pentru întâiașdată, El ședea de-a dreapta Tatălui, scrutând veșnicia; mai 'nainte de ce imensitățile spațiului ar fi fost sămănate cu stele, El urzia legile firii; mai 'nainte de ce lumile îngerești ar fi fost chemate la ființă, El vedea limpede rânduiala mântuirii. Ne vedea limpede pe unul fleștecare dintre noi cu clocotul patimilor, cu mulțimea căderilor, cu greutatea suferințelor, cu toate dorințele și toate faptele noastre din tinerețe și dela bătrânețe, din zi și noapte.

Proșternuți, cu spiritul, în fața Pruncului din brațele Fecioarei, un gând de fulger ne străbate ființa: Oare cum ne prezentăm noi în oglinda acelei Minți necreate? Eram pentru ea o priveliște îmbucurătoare, învaluită în lumina celor mântuiți, ori doară eram existențe jalnice, încărcate de blăstămul Răscumpărătorului repudiat cu cerbicosie dimpreună cu toate harurile sale? Viața-ne de până acum e o indicație. Atárnă dela noi să trecem în ceata celor priviți cu ochii dragostei de Cel odrăslit din Tatăl mai înainte de veci. Să răspundem deci iubirii cu iubire, până avem vreme bineprimită; până țin zilele mântuirii. Domnul aproape este. Și tot mereu bate la ușile inimilor noastre. Pentru că nu ne voiește moartea. Dovadă și arătarea Lui în trup.

2 Hristos Domnul este, încă în sânurile Părintelui, isvor din care răsare binecuvântare pentru toată făptura. Așa este și după întrupare. Se roagă, cuvântează, vindecă boale trupesti, tămăduiește neputincioși cu duhul, îndură sete, foame, cutreeră pământul făgăduinței, făcând bine pretutindenea, pătimește peste orice inchipuire, dela iesle și până pe Golgotha, îmbogățind dumnezeiește vistieria harului cu vredniciile sale. Și pildă dându-ne să facem la fel.

Viața e scurtă. Prilejurile de a câștiga merite însă sunt multe. Se îmbie de sine. Să fim numai cu ochii deschiși și s'avem taria de voință de a le folosi bine. Câți sfinți și sfinte cântă acum, și în toată veșnicia, mărirea Domnului în împărăția cerească, toți s'au ridicat acolo din valea plângerilor. Unii uciși cu pietri,

alții tăiați cu fierăstrăul, alții răstigniți pe cruce, alții arși de vii, alții morți de sabie, alții măcinați de dinții fiarălor, alții topiți în priveghieri și posturi și cazne de bunăvoie, unii în singurătate, alții între ziduri de chinovii, alții în familie, pe tronuri împărătești, la coarnele plugului, în aierul îmbăcșit al atelierului, pe patul spitalului, sau la altarul Domnului. Toți aceștia însă au fost călăuziți de imperativul categoric al sfintenției: Trupul pătimitor al Celui născut din Maria a fost un pământ binecuvântat, din care au răsărit vrednicii cât nu poate cuprinde mintea. Trup pătimitor avem și noi. Cu viața din viața Mântuitorului. Să facem sămînțele darului să rodiască îmbelșugat și în sufletele noastre, prin faptele săvârșite de trup la porunca spiritului, în pofida greutăților ce ni-se pun în cale. Frig, lipsuri materiale, boală, amenințări, pagube, primejdii, eforturi obositoare — ce sunt toate acestea pentru cel ce ia în serios mântuirea sa și a altora? Fapte meritorii; cât mai multe fapte meritorii, de dimineața până seara, într'o slujbă și într'alta, pe-o cale ori pe alta, într'o societate ori într'alta, sănătos sau bolnav, bine dispus sau întristat, înțeles sau neînțeles, simpatizat sau prigunit, la tinerețe ca la bătrânețe: acesta-i idealul celor ce vreau să aibă folos de nașterea lui Hristos.

3. Copilașul dela sânul Preacuratei împărăție zimbete liniștitoare, mângâitoare, înviorătoare. Toți câți i-se închină cu credință și cucerie, pleacă întăriți, se simt fericiți. Emanuil este numele lui, pe scaunul de Cheruvimi al Fecioarei, și puterea lui nu are margini nici în trupul morții, și cu atât mai puțin din clipita în carea haina de lut a stricăciunii a fost schimbată cu vestmântul nestricăciunii, întru lumina cea neînserată, pe tronul dumnezeirii.

Veacurile se scurg. Neamurile și singuraticii se sting. Cel puțin pentru ochii noștri. Noaptea coboară, învaluită și îngheață atâtea nădejdi înflorite, vieți rătăcite. Istoria e un cimitir uriaș de jertfe ale păcatului ucigaș. Cum aceeași istorie este un imn sublim al Soarelui-Hristos, ce nu încetează, de douăzeci de veacuri, să se pogoare în chip de taină și să răsare în inimile și în sufletele tuturor celor ce-L caută cu sinceritate și-L primesc cu drag.

Iubirea e inventivă. S'a gândit și a găsit din veci calea readucerii la staul a oiței rătăcite. A făcut în răstimpul alor treizeci și trei de ani de viață în timp tot ce s'a cuvenit întru realizarea acestui plan. Ieșită din cadrele vremelnice, dragostea lucrează de sus din sălașurile luminii veșnice, ca să-i ridice la sine pe toți ceice se află încă în laturea și în umbra morții. Nime nu stie mai bine acest lucru ca ispravnicii tainelor Domnului. Copilăria proprie cu gingășiile ei spirituale, chemarea spre preoție, șoaptele harului din anii de seminar, cine poate să le uite? Ș'apoi experiențele pastorale cu prunci, tineri, băbați, bătrâni, copilițe, fete, femei și bătrâne, curați ca îngerii, blânzi ca porumbeii și înțelepți ca șerpii, fără să fie făcut altă școală decât aceea a harului, ce alta ne spune, decât că viu este Domnul și viața pe ai săi? Eroii credinței vii sunt sfinții. Trăiesc în lume, dar nu din lume și nu pentru lume. Ei trăiesc în Hristos, prin Hristos, pentru Hristos. Rugăciunea, spovada cuminecarea, sf. jertfa liturgică, sfintele taine primite și împărțășite (dacă-s preoți), împlinirea poruncilor dumnezeiești, urmarea sfaturilor

evangelice, — dacă așa ceva le cere Domnul, — toate acestea în spiritul celei mai desăvârșite lăpădări de sine: iată ușile împărătești, prin cari intră Impăratul măririi în sufletele lor, se unește cu ei, îi întărește și-i ridică din cele din aicia.

Slujba preotească, bine înțeleasă și bine îndeplinită, e o necurmată înlanțuire de zile cu Soarele-Hristos răsărind în inimile slujitorilor săi și luminând cu lumină tot mai mare, de așa, încât să nu poată rămânea nedescoperită nici o pată, nici o sbârcitură ce ar sluji chipul Mântuitorului ce trebuie să stăpânească suveran acolo. Spre binele propriu, mărirea lui Dumnezeu și mântuirea și a altor suflete.

Acum, când inthipuirea ne poartă la dragostea Celui ce, răsărind dintru cele înalte, a odrăslit din veac și va odrăslii până în veac mântuire și binecuvântare pe seama tuturor celor de bunăvoie, cuvine-se deci cu adevărat să adădăm taina Nașterii celei mai presus de fire, să deschidem larg ușile inimilor noastre și să-i zicem dumnezeescului Prunc cu toată smerenia: Intră Stăpâne la nevrednic robul Tău și fă să răsară și în lumea sufletului tău soarele dătător de viață nouă și bogată a harului Tău! Căci vremea este!

Pâinea celor mici. Se înțelege, ne gândim la pâinea sufletească: la învățământul religios, temelia și razimul practicei religioase din copilărie și de mai apoi. Unde acest lucru e înțeles, acolo rodirile nu se poate să rămână. Și cu destulă mângâiere, vedem la noi și la ortodocșii de dincoace, că acestei laturi a educației creștine i-se dă însemnătatea ce merită. Preotul, educatorul firesc al conștiinței creștine, e îndatorat, sub pedeapsă canonică, să facă, în persoană, cateheza dela școlile primare.

La frații ortodocși de dincolo însă pare că e altfel. Păr. C. Roșescu face în *Mitropolia Moldovei* (foaia oficială a arhiep. Iașilor) Nr. 11 din 1930 constatări dureroase. Relevă, ce-i drept, că ideea catehizării elevilor de curs primar de către preoțime nu-i nouă, dar:

„Nu s'a făcut nimic până în prezent. Cel puțin, aceasta, în V. Regat. Noul Statut Bisericesc se știe, prevede că învățământul religios în toate școlile stă în atribuția și sub controlul Bisericii. Nici această precisă dispoziție legală nu a ajutat la ceva. Căci după șase ani de aplicare a statutului, materia religioasă în școlile primare, potrivit regulamentului acestor școli, azi în vigoare, se predă de către învățători — și numai arareori, la cerere, și ca o concesiune a autorității școliare, se predă câte o oră săptămânal și de către preoți.

Dar această unică oră în săptămână, pe care câțiva preoți entuziaști, spre lauda lor, o închină pentru educația religioasă a micilor școlari oricât de prețioasă în sine, e totuși, lucru puțin și izolat; nu comptează prea mult pentru marea lucrare de catehizație ce trebuie să desfășurăm sistematic, după programul oficial și la toate școlile din țară.»

În lumina sinistră a scuzei ce se aduce întârzierii cu înfăptuirea cerinței catehizației, că adevărat: ideea catehizării înseși „oare cum nouă la noi” trebuia să între mai întâi în conștiința preoțime și numai după aceea să se treacă la aplicarea ei, în lumina aceasta ni-se lămuresc multe din manifestările acelei psihose anticlericale și amorale de dincolo, ce ne pune pe gânduri deatâtea ori pe noi, pe ceștia de dincoace.

Bucurii curate. Vestea vine din Șeredei. De prasniciul ss. Arhangheli Mihail și Gavril, în parohia pomenită, bucurie mare s'a întâmplat să aibă cinci orfani ce se trăgeau din părinți pocăiți: au fost botezați toți cinci în legea no-

stră de păr. I. Ghișu, preotul local, și păr. V. Cristea din Petenie. Cuvintele de învățătură, rostite cu acest prilej, nu încapă îndoială că au picat ca ploaia pe lână, în inimile numeroasei asistențe din loc și din satele învecinate cum și într'ale fericiților nou născuți întru Domnul. Faptul că ceata celor ce preamăresc pe Tatăl cu inimă curată s'a mărit cu aceste oițe până acum rătăcite, cade bine oricărei conștiințe fine. O înregistrăm cu creștinească plăcere.

Cu gândul la ceice n'au Crăciun

„Hristos se naște, măriți-l...” răsună și de data asta în toate bisericile creștine. Toată lumea creștină așteaptă cu bucurie Nașterea Domnului. Se bucură copiii, că doar Isus a fost ca unul din ei; se bucură mamele aducându-și aminte de gingășia de maică a P. F. Maria; se bucură părinții cari reprezintă în familiile lor pe Sf. Iosif. Cu un cuvânt: se bucură tot creștinul, că Mântuitorul lumii, făgăduit de Tatăl ceresc, prevestit prin graiul prorocilor, este în mijlocul nostru, aducând pace și bună voie.

În aceste clipe gândul ne fură, pe aripile sale, la frații creștini, cari nu pot gusta bucuriile Nașterii Domnului. Ne gândim la creștinii din iadul rusesc.

Se împlinește anul de când învățăceii lui Lenin au încercat realizarea programului lor politico-economic și pe teren bisericesc. Știm doar bine că încă la Crăciunul anului trecut ziarele bolșevice din Rusia, publicau cu litere cât pumnul, deviza: Nici o întrerupere a muncii... Sute de biserici închise... Mii de clopote delăturate din turnurile bisericilor, parcă anume, ca nici măcar de sunetul clopotelor să nu mai aibă parte milioane de creștini. Membrii „Asociației contra lui Dumnezeu” au pornit la luptă, ca să distrugă pe Hristos și să facă una cu pământul biserica Lui.

Iosif cu Maria bate din nou la toate ușile din Rusia. Unele sunt încalate, iar cele mai multe n'au voie să se deschidă. Canalii bolșevici se lăfăiește în palatele somptuoase ale Kremlinului, pe când Sf. Familie n'are loc pentru o singură noapte. Casele Domnului sunt profanate, transformate în sale de teatru și cinematografe. Copilașii de altă dată, cari făceau să răsune satele și străzile orașelor mari, de colindele ieșite din inimele lor nevinovate, astăzi sunt îndemnați să-și denunțe părinții, să distrugă și murdărească locașurile de închinare și inscripțiile religioase scăpate ochiului tiran de bolșevic. Mai mult: în școlile bolșevice copiii învață cum să-și contamineze mai ușor sufletele lor curate cu cele mai rușinoase viții cu scopul de-a fi înstrăinați mai ușor de sufletul bisericii.

Cum s'ar putea să nu ne sboare gândul la acești nenorociți în clipele de fericire și bucurie, ce ne oferă nouă Nașterea Domnului?

Iată ce scrie Papa Pius XI, în legătură cu ororile din iadul bolșevic: „În timpul sărbătorii Nașterii Domnului din anul trecut sute de biserici au fost închise, s'au dat flacărilor o mulțime de icoane, s'a impus munca obligatorie pentru muncitori și în școli, iar pentru constrângerea muncitorilor din fabrici s'a impus tuturor o declarație scrisă cu mâna proprie că se lăpădă de credință și declară războiul urii contra lui Dumnezeu, sub pedeapsa de-a nu mai primi nici un salariu nici o subvenție dela Stat... În orașe și sate s'au organizat spectacole reprezentând cele mai înfame scene, după cum au putut observa diplomații străini cu ochii proprii chiar la Moscova, în timpul sărbătorii Nașterii Domnului din anul trecut. Pe cără anume pregătite erau așezați o mulțime de derbedei, îmbrăcați în ornate sacre, bătându-și joc de Sf. Cruce

și scuipându-o; pe alte cără-automobile era așezat pomul de Crăciun, de care atârnavă legate de gât o mulțime de păpuși reprezentând pe episcopii catolici și ortodocși”. (Revista del clero italiano, Milano, 1930).

Muncitorii și țărani germani refugiați din Rusia în cursul acestui an, au povestit arhiepiscopului din München, Card. Faulhaber, scene înfiorătoare din viața unor mulțimi fără credință, despre copii fără nici un respect, despre familii decăzute moralmente sub nivelul celor mai primitive triburi săbatice. și despre muncitori fără preoți, cari la adresa regimului bolșevic, exclamau plini de ură: „Ne-ați spus că vom vedea abundența grânelor de pe proprietățile noastre, dar n'am secerat decât neghină. Ne-ați promis raiul pământesc, dar am îndurat pedepsele și chinurile iadului. Ne-ați făcut să nădăduim bunăstarea și am întâlnit pretutindeni numai mizerie. Ne-ați vorbit în continuu de multă libertate, însă dictatura voastră de clasă nu va permite nicicând libertatea”.

Kerensky, fost prim-ministru, al guvernului socialist provizoriu din 1917, de prezent în Anglia, confirmă toate aceste adăugând: „Se anunță în mod oficios că în 1933, nu va mai exista în Republica Sovietică, nici o biserică, sinagogă ori vre-o casă de rugăciune pentru diferitele secte. Dela începutul anului 1929 au fost închise 2000 de biserici”.

Din prilejul Nașterii Domnului ne dăm bine seama și noi unde poate ajunge un popor în al cărui suflet s'a stins credința, dragostea de Domnul și de idealismul crucii.

Și cuprinși de groază, ne rugăm Pruncului Isus: Mântuește Doamne pe frații greu încercați din Rusia și apără țara și neamul nostru de-un asemenea blăstăm!

Dr. Vasile Aftenie

Preoți binemeritați pentru viața economică. Nu e rar cazul s'auzi critici la adresa preoțime, carea, chipurile, trăind numai pentru ceriu, ar uita, dragă Doamne, cu totul, pământul, făcându-i umbră de geaba — afirmație gratuită și injurioasă.

Fapt e că preoțimea are o mulțime de membri cu active uimitoare la dosar, pe toate tărîmurile vieții omenești. Chiar și pe cel economic. Aceasta însă se uită ușor, cu voia și fără voie, din neștiință, ori din reavoință.

Așa, bunăoară, ne mândrim cu mătasa și cu mătăsăriile. Câți se gândesc însă că sămânța de vermi de mătasa au adus-o, din China, cu primejduirea vieții, pe vremea lui Iustinian, în toiuge de trestie, doi călugări îndrăzneți? S'apoi nu tot călugării fabrică din meu, cea dintâiu bere, și tot ei află și taina destilației?

Grădinăritul, pentru totdeauna, nu poate fi decât nespun de recunoscător lui Albert Marele, carele face cea dintâiu seră, iar contabilitatea dublă respectează pe părintele său în umilul Fra Luca Pacinoli, călugărul minorit.

Astăzi nici închipui nu ne putem culina fără crumpene. Și mai mult decât sigur, nici prin minte nu ne trece că această bucată a fost sămănată, pentru primadată, în Europa, la 1587, în orașul Mons al Belgiei, din darul făcut de legatul papal diregătorului orașului, adevărat dar din dar, căci și legatul papal îi căpătase dela preoții misionari în Ecuadorul american.

Cel dintâiu care face cunoscut porțelanul în părțile noastre este jezuitul Dentrecolles și cei dintâiu cari introduc vanilia în bucătăria europeană sunt tot niște jezuiți.

Și câte alte merite nu și-au câștigat slugile altarului pe terenul vieții economice! Despre cari însă tace cronica. Și va tăcea.

Știri mărunte

Urām serbători fericite, tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor „Unirii” și le dorim dela Dumnezeu cele mai elevate mângăieri sufletești din prilejul Nașterii Domnului.

Personale. Preaven. Ordinariat arhiepiscopesc a numit pe pâr. *Victor Gizdavu* admin. parohial la Ileni, iar pe pâr. *Iacob Mărgineanu* admin. parohial la Reditu.

— Ven. Ordinariat al Clujului a numit pe pâr. *Valer Rebreanu* din Chiuza paroh la Românești; pe pâr. *Ioan Irimieș* din Marga paroh la Florești; pe pâr. *Ovidiu Bulbuc* preot III. la parohia Năsăud.

— Ven. Ordinariat al Maramureșului pe pâr. protopop onorar *Paul Fetti* parohul Iadarei l-a numit, în aceeaș calitate, la Someș-Odorheiu; pe pâr. *Vasile Dunca* din Cuhea paroh II. la Ieud; pe pâr. *Ioan Dunca* admin. parohial la Cuhea.

— Veneratul Ordinariat de Lugoj a numit pe pâr. *Ioan Rațiu* din Furlug admin. parohial la Comoriște; pe pâr. *Victor Boticiu*, neohirotonit, admin. parohial la București (protop. Hălmașului); pe pâr. *Vasile Albu*, neohirotonit, admin. paroh. la Furlug, pe pâr. *Alexandru Sigartan* din Igrăș l-a numit protopop onorar, cu dreptul de a purta brâu roșu, neohirotonitul pâr. *George Bolchiș* rămânând, deocamdată, la dispoziția Ordinariatului.

„Gândirea” prăznuiește. Revista literară cu acest nume, dela București, împlinește zece ani de viață trudnică și rodnică. A luat ființă la Cluj din însuflețirea și îndrăzneala d. Cezar Petrescu, ajutat de tovarășii scrisului bun și frumos: *Adrian Maniu*, *E. Filotti*, *Gib. I. Mihaescu*, *Radu Dagnea*, *Suciu*, *Blaga*, *Emil Isac* și pâr. *Agârbiceanu*. După un an de apariție la Cluj trece la București, conținându-și drumul dela început, sub inspirația d. Nichifor Crainic, scriitorul de seamă și cugetătorul ortodox-creștin de marcă veche, serioasă. — Dorim „Gândirii” încă mulți numeri festivi, ca cel anunțat pe 21 Decembrie c. în credința că va contribui în măsură largă la creșterea respectului față de frumusețile crezului și ale artei creștine.

Mai sunt încă oameni buni. Unul din aceștia este fără îndoială enoriașul pâr. *Mihaiu Traian*, din Hitiașul Banatalui, credinciosul *Iosif Adamescu-Tăra*. Mănat de sărăcie în lumea dolarilor, s'a pus pe muncă și pe cruțate, încât cei șaisprezece ani petrecuți acolo i-au adus o sumă frumușică de parale, dar fără să-i lege inima de bani până la sgârcenie. Dovada a făcut-o, când i-s'a cerut ajutorul pentru biserica unită a satului său: a deschis larg baierile pungii și a dăruit, din strânsura sa, patruzecișase de mii de Lei. Se înțelege că-i mare bucuria părintelui Traian atât pentru dania în sine cât și pentru indemnul ei puternic: pasă de fă asemenea! Și se bucură oricine când poate constata că între Români se află suflete jertfelnice pretutindenea.

Locale. Joi, în ziua de Crăciun, va predica, în Catedrală, pâr. *Dr. Ioan Coltor*, canonic metropolitan; Vineri, a doua zi de Crăciun, pâr. *Dr. Victor Macaveiu*, canonic metropolitan; Sâmbătă, de ziua sf. Ștefan, va predica Rev. *Dr. Augustin Popa*, profesor la Academia de teologie, iar Duminecă după Nașterea Domnului pâr. *Dr. Septimiu Todoran*, prof. de religie.

— Dumineca trecută *Casina Română* și-a ținut a XXXIII adunare generală, hotărând, între altele, să nu aleagă, în semn de stimă și de respect deosebit, alt președinte, până când pâr. *Dr. Alexandru Rusu*, nou alesul episcop al Maramureșului, care a presidat-o 9 ani, nu se va

depărta dintre cei ce îi regretă, depărtarea, bineștiind ce a însemnat pentru Casina faptul că II. Sa i-a stat în frunte.

Frații împreună. S'a relevat în publicistică, cu deosebită simpatie, demersul, făcut împreună, la d. Ion Mihalache, șeful de partid locțiitor, apoi la d. prim, ministru Mironescu, de o delegație a preoților parlamentari, uniți și neuniți, în chestia reducerilor fixate în noul buget. Delegația a fost compusă din pâr. canonic *Dr. Coltor*, preoții *Dr. Dumitru Manu*, *I. Blaga*, *Ștefan Cercel*, *Victor Nicolescu* și directorii celor două Seminarii din capitală: *P. Partenie* și *I. Ionescu*. S'a făcut cunoscută celor în drept, nemulțumirea clerului cu tratamentul ne drept ce i-s'ar face aplicându-i-se numai lui reducerea integrală de 30% când celorlalte categorii de salariați publici li-se aplică o reducere, în proporție cu salariul, de 5—22% și s'a cerut și pentru cler aceeași normă, fiind vorba de cotele de reducere. Pășirea aceasta unitară și energică și-a avut efectul. S'au dat asigurări formale că întreg clerul se va bucura de același regim ca funcționarii statului, în urma cărui fapt apoi s'a amânat sine die și ținerea congresului extra ordinar al clerului ortodox român de dincolo. Suta de milioane adausă nevoilor personalului bisericesc e și ea rezultatul întreprinderii la timp viribus unitis.

Semne de viață. Mănunchiul de români uniți din Jibou, urmând staturile marelui vlădică *Vasile de fericită pomenire* și a Preasfințitului *Iuliu*, în deplină înțelegere cu cărmuitorii firești, bisericani și mireni, și-au ridicat, în piața Jiboului, biserică mare și frumoasă, în stil oriental. Binecuvântarea acestui nou monument al evlaviei române unite a săvârșit-o, în 6 Decembrie, c. pâr. canonic *Dionisiu Vaida* dela Gherla. Vorbirea inimoasă a d. *Teofil Dragomir* evidențiază, fără s'o spună, temeiul jertfelor aduse: credința de stâncă a uniților din Jibou. Cinste lor!

† **Simion Pinte**, parohul nostru din Dâmbu, s'a stins, după lungi și grele suferințe, în ziua de 16 Decembrie c. în anul 42 al cinstitiei sale preoții și într'al 66-lea an al vieții. — Odihnească cu dreptii!

Cărți & Reviste

DR. IACOB RADU: *In memoriam*. Prinos memoriei Episcopului *Dr. Demetriu Radu*. Oradea. 1930. Prețul 100 Lei.

Tipărit la 10 ani dela moartea năpraznică a celui comemorat, acest volum înfățișează, în temeiul de documente contimporane, atentatul odios dela 8 Dec. 1920, înregistrând tot ce s'a spus, ori scris, cu acel prilej despre fostul Episcop *Demetriu Radu*. Deodată cu acest prinos personal, autorul ne dă și o bună orientare asupra momentelor mai însemnate ale mișcărilor revoluționare, de acum 12 ani, din părțile orădane.

DAMIAN STĂNOIU: *Demonul lui Codin*. Roman. Editura „Cartea Românească”. București. 1930. Prețul 96 Lei.

Ieșit din lumea proprie și atât de interesantă a »fetelor bisericesti« — prin zugrăvirea căreia și-a câștigat un nume în literatură —, autorul ne dă în acest nou volum povestea unui băiat deștept dela țară, care nu-și mai află rosturile în satul său *Cărligani* și pleacă în lume. Visător, cum l-au făcut cărțile pe cari le-a citit deavalmă, o pornește spre America dolarilor, pentru a se opri totuși în diverse orașe ale țării, în cari își caută o pâine. Fiind de-o cinste cu adevărat țărănescă, nu se potrivește nicăiri cu sluibulițele ce i-se dau și astfel ajunge în cea mai neagră mizerie, dusă până la gânduri și chiar încercări de sinucidere de cari îl scapă numai țaria credinței în viață ce are să vină. Grație acesteia sfârșește prin a se ridica deasupra necazurilor și a deveni un poet apreciat chiar și de Academie. Această poveste, ale cărei amănunte sunt pe alocuri de un sguitor realism, ni-se prezintă de pâr. *Stănoiu* într'o formă perfect literară, care totuși nu reușește a-i ridica și această lucrare la înălțimea primelor sale volume.

M. THEODORIAN-CARADA: *Pax*. Mântuirea este unire. București. 1930. Prețul?

Este o bună apologie a gândului irenic de înfrățire și pace, servit pe calea bisericii catolice, universale. Argumentele, pe cari razimă teza autorului — care este deodată și un indemn indirect la unirea cu biserica Romei —, sunt luate din momente ale actualității și ale trecutului mai recent, trezind prin aceasta cel mai viu interes pentru chestiunea pe care o atacă. Scrisă vioiu și cu îndemânarea cunoscută a autorului, broșura aceasta a dlui *M. Theodorian-Carada* este și o bună armă de luptă pentru gândurile pe cari le servește.

P. CERNA: *Poezii*: Ediția VI („Cartea Românească”). București. 1930. Prețul 60 Lei.

În seria edițiilor clasicele români, cari îi fac o cinste deosebită, »Cartea Românească« a scos și această nouă ediție, foarte bine îngrijită, a operei poetului atât de apreciat, care a fost *Petre Cerna*. Tipărite curat, pe hârtie velină, ele se vor citi de acum cu îndoită plăcere.

DR. NICOLAE BRÎNZEU: *Acțiunea catolică*. Lugoj. 1930. Prețul 30 Lei.

Preocupat de mișcarea pornită la noi sub numele *AGRU*, care în esență nu este decât ceea ce se numește în biserica apusană »Acțiune catolică«, autorul a tipărit cu precădere acest capitol al manualului său de Teologie pastorală, care urmează să apară în curând. Cuprinde o largă orientare asupra acestei mișcări și are bune îndemnuri și sfaturi pentru înjghebarea și conducerea asociațiilor parohiale. Cine lucrează pentru *AGRU*-l nostru, nu se poate lipsi de această broșură.

G. DE IERPHANION S. I.: *Bulletin d'archéologie chrétienne byzantine et slave*. „Orientalia christiana” Vol. XX-2 (Noemvrie). Roma. 1930. Prețul 9 lire.

Cu acest studiu de o rară competență a eruditului arheolog orientalist, care este pâr. iezuit *Jerphanion*, se completează al douăzecelea volum al studiilor deosebit de remarcabile, cunoscute sub numele de »Orientalia Christiana« — pornite, la 1923, sub conducerea *Mons. d'Herbigny* —, despre cari s'a mai făcut, nu odată, vorbă în aceste coloane. Acest nou volum se ocupă și de țara noastră, urmărind de aproape studiile referitoare la sculptură ale dlui *M. G. Balș* și mai ales cele referitoare la pictură ale dlui *I. D. Ștefănescu*.

CONSTANTIN KIRIȚESCU: *Povestea sfântului nostru războiu*. Editura „Cartea Românească”. București. 1930. Prețul 96 Lei.

Autorul celor trei volume ale marelui istorii a războiului pentru întregirea României — apărute deja în a doua ediție, —, a făcut foarte bine scoțând și această ediție populară, din care se pot lămuri destul de temeinic și ceice n'au interes să citească lucrarea mai mare, sprijinită pe documente. Scrise cu multă căldură și dragoste pentru opera înfăptuită prin »sfântul nostru războiu«, cele aproape 400 pagini ale acestui volum sunt o adevărată evanghelie a neamului, așa, că, deși s'au tipărit în 10,000 de exemplare, suntem siguri că în cel mai scurt timp vor trebui scoase și ele în a doua ediție.

DR. ALOISIE L. TĂUTU: *Temeliile dogmatice ale unirii*. Beiuș. 1930. Pretul 10 Lei.

Deși numai o conferență, ținută anul trecut în cadrele Reuniunii »Sf. Maria« din Cluj, ea cuprinde pe scurt tot ce poate fi dat sub titlul ce s'a dat. Găsim, deci, că autorul a făcut foarte bine scoțând în broșură cele aproape 50 pagini ale studiului său, care poate aduce mult bine.

N. I. DUMITRAȘCU și PR. VAL. CRIȘAN: *Stecua dela Răsărit*. Cântări de stea și colinde. Biblioteca populară a „Astrii” Nr. 174. Sibiu. 1930. Prețul 6 Lei.

Materialul inedit, adunat în această broșură din părțile Făgărașului (Mărgineni și Șercaia) și de pe aiurea completează avantajos materialul similar cunoscut până acum, ajutând la păstrarea frumosului obicei al colindatului de Crăciun. »Astra« a făcut foarte bine că a tipărit în biblioteca sa această lucrare, datorită unui șef de gară, ajutat de un harnic preot al bisericii noastre.

RECENSĂMÂNTUL POPULAȚIEI. Principii și directive. București. 1930. Prețul?

Volumul cuprinde principiile și directivele expuse delegaților regionali, județeni și municipiali, întruniți într'o conferență la București, în zilele de 27 și 28 Octomvrie c. Ele au fost date din partea celor mai mari competențe în materie de recensământ, constituind astfel pentru oricine un izvor sigur de informație și orientare.

„PĂSTORUL SUFLETESC”. Anul VII Nr. 23—4 (Decembrie). Lugoj. Abonamentul 200 Lei pe an.

Deși luptând cu greutate materiale (o explicație a numerilor permanenți dubli), revista pâr. canonic *Dr. N. Brinzeu* dela Lugoj continuă a servi, cu multă râvnă,

gândul unei orientări asupra problemelor de actualitate ale bisericii noastre. În afară de o chestiune mare privind pe Români din Dobrogea, numărul acesta se ocupă de noii episcopi, de preoții parlamentari, de chestii catehetice și de publicațiile mai recente datorită fiilor bisericii noastre.

„DOCUMENTELE VREMII”. Anul I. Nr. 1. Buletinul asociației învățătorilor din județul Târnava-mică. Apare de 4 ori pe an. Blaj. Preț 6 Lei.

Abstracție făcând dela titlul cam pretențios, buletinul acesta al corpului didactic dela școlile primare ale județului nostru Târnava-mică, poate fi socotit ca model pentru atari publicații. El este o vie dovadă a interesului pe care îl are acest corp didactic față de problemele școlare și ne bucurăm că apare la Blaj, înmulțind, nu fără rost și nu spre rușine tovarășelor sale, de azi sau de ieri — seria publicațiilor noastre. Felicităm pentru el pe d. Toma Cocis, președintele asociației județene a învățătorilor și îi urăm să-l poată scoate, cu timpul, și mai des decât la 3 luni odată.

„MITROPOLIA MOLDOVEI”. Anul VI. Nr. 11 (Noemvrie). Revistă de cultură religioasă. Apare odată pe lună. Iași. Abonamentul 150 Lei pe an.

Numărul acesta al organului oficial al mitropoliei ortodoxe dela Iași se ocupă și de jubileul scriitorului M. Sadoveanu, publicând între altele și o scrisoare a acestuia către I. Preasfințitul mitropolit Pimen, în care găsim și următoarele cuvinte ale marelui scriitor, pe cari le socotim vrednice de a fi reținute: »Văd — spuse d. Sadoveanu — în Dumnezeu și în credință una din cele mai mari, dacă nu singura pârghie la ridicarea poporului nostru«.

Telefonul „Unirii”

T. Satu-mare. După informațiile pozitive ce avem, instalarea, dela Baia-Mare, a noului Episcop al Maramureșului s'a fixat definitiv pe ziua de 2 Februarie, întimpinarea Domnului, iar consacrarea se va face aici la Blaj cu cel mult o săptămână înainte, dar mai probabil la 30 Ianuarie, cei Trei ierarhi, ziua serbărilor tradiționale ale școlilor Blajului.

M. Sibiu. Am citit și noi lămuririle date de d. V. Goldiș corespondentului ziarului »Dimineața« și trebuie să admitem că sunt bine ticluite. Din felul cum se prezintă în ele rolul pe care l-a avut mitropolitul Sibiului Dvoastră la prezidarea congresului dela Caransebeș, nu credem să se poată scoate vre-un argument contra legalității acelei prezidări și astfel socotim a fi aproape exclus, ca hotărârile congresului să poată fi atacate de nulitate din acest punct de vedere. Alte momente vor putea duce și mai puțin la acest rezultat, pe care nici nu înțelegem de ce-l forțează oamenii pe această cale, cu totul improprie chestiunilor de îndrumări culturale. Nu pentru eventualele scăderi de formă ale congresului ultim trebuia să nu mai fie d. Goldiș în fruntea »Asociației«, ci pentru neîmplinirea cuvântului dat solemn, la Reghin, că nu va mai face politică activă și militantă. Acest cuvânt a fost atunci o condiție »sine qua non« a alegerii sale, și dacă mai târziu a ajuns în situații, cari l-au îndemnat pe d. Goldiș să nu-l mai respecte, ar fi fost dator să se dimită imediat dela prezidenția »Astei«, pe care nu o mai putea conduce cu prestigiu și autoritate. Dl Goldiș a crezut altfel, aranjându-și, acum mai nou, la Caransebeș direct o alegere politică, pentru a-și acoperi, se pare golițiunea atât de supărătoare a cuvântului dat și nerespectat. Dar situația nu s'a aranjat prin aceasta și urmările le va trage biata noastră Asociație, vrednică neapărat de o soartă mai bună.

P. Năsăud. Examenul de capacitate din materia secundară, prescrisă pentru profesorii cari au ca materie principală religia, este în funcțiune de sesiunea ordinară a examenelor de capacitate. Dacă acestea nu se vor ține în 1931 — cum pare a fi tot mai probabil, deși o hotărâre definitivă încă nu s'a luat —, nu se vor putea face nici examenele restante ale profesorilor noștri de religie. Iar fără acesten nu credem să poată fi făcuți titulari. Peste mizeriile curbei ordinare, ei vor trebui să aducă, deci, probabil și sacrificiul acestui însemnat neajuns. Știți vorba ceea: »calamitas nunquam sola«.

F. Gherman. În chestia examenelor de capacitate ce vă interesează, după informațiile ce avem, ajunge absolutul teologic, fără să se ceară și bacalaureatul. Procedura de urmat e cea indicată de noi în rândul trecut.

B. Gherla. Vom insista și încă după vrednicie, asupra celor ce ne comunicați, îndatăce vom avea la îndemână »Monitorul Oficial«, de unde singur putem cunoaște textul autentic al cuvântării.

W. Iași. Am primit abonamentul pe 1931. Suma de 180 Lei am predat-o »U. P.« Mulțumim pentru urările de bine ce ne faceți.

Oficiul parohial. Valea lui Mihai. Confirmăm primirea sumei de Lei 100, abonament pe o jumătate de an.

M. Fărcăș. Chităm primirea abonamentului pe anul curent. Calendarul acum se tipărește.

Oficiul parohial. Beiuș. Am primit prețul inseratului și abonamentul pe anul curent.

C. Ilieanda. Am primit 600 Lei, restanță de abonament. Am cores adresa.

Oficiul parohial. Lechincioara. Am primit 200 Lei. Adresa am corectat-o.

L. Mureșenii Bărgăului. Primit 200 Lei, abonament pe anul curent.

R. Alba-Iulia. Confirmăm primirea abonamentului pe anul curent.

R. Lelești. Chităm primirea sumei de 100 Lei, abonament pe 1/2 an.

C. Oena-Deului. Confirmăm primirea abonamentului pe anul curent.

Oficiul parohial. Tuștea. Am primit 400 Lei, abonament pe 2 ani.

D. Gherla. Am primit 600 Lei. Achitat până la 31. XII 1931.

Oficiul parohial Roșiori. Primit 200 Lei, abonament pe 940.

Oficiul parohial. Romni. Primit abonamentul pe anul curent.

M. Alba-Iulia. Am primit abonamentul pe 1/2 an.

B. Seini. Primit abonamentul pe anul curent.

P. Canciu. Chitanța cerută s'a trimis.

Tuturor prietenilor și cunoscuților, cari ne-au trimis cuvinte de mângâiere, în nemărginita durere ce ne-a ajuns, prin moartea neuitatei noastre mame **Lucreția Stoica n. Socan**, le exprimăm și pe aceasta cale, mulțumita noastră sinceră.

Familia Victor Munteanu

No. G. 2729—1929

Publicație de licitație

Subsemnatul portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 2729—1929 a judecătoriai mixte Blaj în favorul reclamantului Ioan Costea repr. prin Avocatul Dr. Ioan Bianu din Blaj pentru încasarea creanței de 1910 Lei b. și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 10 Ianuarie 1931 orele 3 p. m. la fața locului în com. Mănărade la locuința urmăritului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 vaci, 1 car pt. vite evaluate la suma de 11 500 Lei.

Blaj la 27 Noemvrie 1930.

A. ȘERBAN, portărel

Publicație de licitație

Pentru exarendarea dreptului de a culege vama la podul de peste Târnava mare, între Blaj și Veza, prin aceasta fixează data licitației pe ziua de 29 Decembrie 1930 oarele 3 p. m. în biroul subsemnatului.

Tot acolo se pot vedea, în oarele de oficiu, condițiunile de licitație.

Eugen Moldovan

advocat arhidiecezan

1—1

No. G. 2127—1929.

Pulcație de licitație

Subsemnatul portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei No. G. 2127—1929 a Judecătoriai mixte Baj în favorul reclamantei Agârbicean Salomie repr. prin avocatul Dr. Ioan Bianu din Blaj pentru încasarea creanței de 6429 Lei cap. și acces. și fixează termen de licitație pe ziua de 9 Ianuarie 1931 ora 3 p. m. la fața locului în comuna Cenade la locuința urmăritilor unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: cai, trăsura, porci, bufet, mese ș. a. în valoare de Lei 22.300.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 14 Noemvrie 1930.

ȘERBAN, portărel

No. G. 4036—1929.

Publicație de licitație

Subsemnatul portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei No. G. 4036—1929 a Judecătoriai mixte Blaj, în favorul reclamantei Istină Stoică și Topârcean repr. prin avocatul Dr. Ioan Bianu din Blaj pentru încasarea creanței de 3000 Lei cap. și acces. și fixează termen de licitație pe ziua de 9 Ianuarie 1931 ora 4 p. m. la fața locului în comuna Cenade la locuința urmăritei unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: mobilele, boi, porci fân, în valoare de Lei 22.000.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Blaj, la 14 Noemvrie 1930,

ȘERBAN, portărel.

TURNATORIE DE CLOPOTE

FRITZ KAUNTZ

fost

SCHIEB & KAUNTZ

Sibiu — Str. Morilor 2

Livrează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de războiu efectuate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă ireproșabilă și un sunet armonios.

Cereți oferte speciale!

Pe scrisori rog a se indica adresa precisă

(999) 52—7

Cetiți și răspândiți „UNIREA”

A APĂRUT

A APĂRUT

„Teologia pastorală”

de canonicul *Dr. Nicolae Brînzeu*, Vol. I. **Păstorul și Turma** (Hodegetica). Cu o prefață de I. P. S. Valeriu Traian Frențiu, arhiepiscop de Oradea.

Prețul: broșat Lei 350, legat Lei 380.

Până nu intră în comerț, se poate avea la autor cu prețul de: Lei 280 broșat și 310 legat.

Grăbiți cu comanda. Adresa: **Dr. Nicolae Brînzeu, canonic Lugoj j. Severin.**

Articole de fotografiat:

Celea mai nouă mașini de fotografiat **Baby-Box, Ikonta, Bessa, Billy și Billette**, se pot cumpăra de sărbătorile Crăciunului, la

Kováts P. și Fiii, prăvălie de articole fotografice.

Cluj, Piața Unirii 8.

Cereț Preț curent.